

LASSÚ ANTOÁN: Problema egy szál se. Te maradsz ott, ahol voltál. Festegezd magadat, fekjüdj ennek, fekjüdj annak. Minden derék ongori kannak.

LIHEGŐ JÓNÁS: Vivát!

LASSÚ ANTOÁN: De hol van a pirospozsgás makói fiatalasszony, Mann Tamás?

KÓRUSBAN: Az ám, hol van Mann Tamás?

(Cimbalom.)

MANN TAMÁS: Az élet határtalan érzékenysége és beszennyezhetősége. Bárhol követ el bárki valamit, ami megzavarhatja, azonnal az egész elsötétedik. Ezer kilométerre és ezer évre megérezhető. A létben minden szenny feloldódik, az élet a szennyet nem tudja feloldani. A homály és a

súly itt marad, itt marad, amibe az ember beleütközik, ami az emberre nehezedik, ami látását elhomályosítja. Nincs sebezhetőség, mint ez az illanó és megfoghatatlan és könnyű valami, ami az élet, és nem a drasztikus inzultus az, amit oly nehezen visel el, hanem az elaljasodás huzamos törtévérája. A lét leginkább az élő vízhez hasonlít, legalábbis annyiban, hogy semmiféle szennyet nem fogad be, és a lehető legrövidebb idő alatt minden fertőző anyagot felold és feldolgoz és semlegesít. A létben minden tiszta és valódi és igaz, és a lét mindazt, ami foltot ejthetne rajta, felszívja, mint a párát a levegő, és maga folttalan marad.

LASSÚ ANTOÁN: Mondottam néber: züllj és bírva íráj!

PK 1987/4